

Γράφει ο Θεολόγος-Εκκλησιαστικός Ιστορικός-Νομικός κ. Ιωάννης Ελ. Σιδηράς

Δεν έφθασε το τέλος... «Ου τετέλεσται» Το Φανάρι και η Ρωμιοσύνη Ανθίστανται

- Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος ομού μετά των «Ιερών φυλάκων» του Φαναρίου ηρωικώς και αυτοθυσιαστικώς ανθίστανται για την επιβίωση του Φαναρίου και της Ρωμιοσύνης
- Όσα κατ' άνθρωπον θεωρούνταν αδύνατα πριν από κάποια έτη στις απορφανεμένες εκκλησιαστικές επαρχίες του Οικουμενικού Πατριαρχείου, εντούτοις σήμερα συντελούνται κατά Θεόν από τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο και τους Ιεράρχες του Οικουμενικού Πατριαρχείου

Ιχνηλατούντες τα «γενόμενα και τα εστώτα» της όντως Σταυραναστασί μου «εν Χριστώ Αναστάντι» βιοτής, πορείας και αγαπητικής πρωτοδιακονίας του μαρτυρικού και καθαγιασμένου Οικουμενικού Πατριαρχείου εντός του πεπερασμένου χωροχρόνου από της ιδρύσεως της υπό Κωνσταντίνου του Μεγάλου «Νέας Ρώμης και μέχρι σήμερα «αντηχεί τοις ωσίν» νοερώς και αοράτως, αψευδώς και προφητικώς, μια φράση: «Ου τετέλεσται» ως εναντία βιουμένη πίστη και ελπίδα για τα εσόμενα του μέλλοντος της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, όταν σε κάθε περιπετειώδη στροφή του ιστορικού γίνεσθαι ακούγεται από τις πολυποίκιλες και πολυώνυμες και πολυπρόσωπες γηρασμένες και νεώτερες Κασσάνδρες, μία άλλη ολιγοπίστως απέλπιδα φράση: «έφτασε το τέλος...». Όχι όμως δεν «έφθασε το τέλος», «ου τετέλεσται», όπως χωρίς «φόβο και πάθος», προ ετών έγραφε ο πολύς Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας Μελίτων (1913-1989), η ενσαρκωμένη αντοχή, η ακοίμητη συνείδητη και ελπιδοφόρος εύλαλη φωνή του Φαναρίου, όταν κατέθετε την πίστη και το βίωμα της εν Κωνσταντινουπόλει εσταυρωμένης «Εκκλησίας των Πενήτων» υπό το άδυτο και ανέσπερο φως της Αναστάσεως μυσταγωγών το «μυστήριον του Φαναρίου» μετά λόγου αποκαλύψεως και αληθείας: «Γνώριμοι είναι εις αυτήν την εσταυρωμένην Εκκλησίαν οι εμπτυσμοί, οι κολαφισμοί, αι μάστιγες, τα ραπίσματα και ο ακάνθινος στέφανος και η χολή μετά όξους και η λόγχη, τα οποθενδήποτε. Γνώριμός της και η πολυτέλεια του οίκτου. Είναι οικείαι της αι φωναί Σταύρωσον», «ουκ έχομεν βασιλέα ει μη Καίσαρα», «κατάβηθι». Και εις ωρισμένας στιγμάς η φωνή της συνοδεύει την φωνήν του Κυρίου της, «ίνα τι με εγκατέλιπες;».

Μη σας εξαπατά η λάμπουσα δεσποτική μίτρα, η εντεύθεν προελθούσα και πολλαπλασιασθείσα. Είναι περικάλυμμα δια να αποκρύψη από την κοινήν θέαν με την λαμπρότητα των ψευδοπολυτίμων λίθων την αλήθειαν των ακανθών, τον όντως θησαυρόν της. Και είναι ακόμη αυτή ένας κλήρος. Κλήρος δυσβάστακτος και πολυδάπανος μιας παρακαταθήκης αδαπανήτου. Και ο Σταυρός; Ο Σταυρός είναι δικός της. Της Μεγάλης Εκκλησίας. Το πρώτον και το ύστατον, το μέγιστον προνόμιόν της. Θεού δύναμις και Θεού σοφία. Εις την όλην αυτήν συμφωνίαν της Σταυρώσεως και συσταυρώσεως, μίας μόνον παραφωνία υψούται από της εσταυρωμένης Εκκλησίας: «Ου τετέλεσται».

Από της αλώσεως της του Μεγάλου Κωνσταντίνου Πόλεως των πόλεων, της παναγιοσκεπάστου Θεοτοκουπόλεως, και μέχρι σήμερα μυριάκις ακούσθηκε το απεγνωσμένο ή και χαϊρέκακο: «έφθασε το τέλος...», και μυριόστομο αντήχησε και σε πείσμα του ορθολογισμού συνεχίζει να αντηχεί το αντίφωνο εκ της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας: «Ου τετέλεσται». Η πόλις εάλω, έφθασε το τέλος. Βίαιοι εξισλαμισμοί, εκτοπίσεις και δολοφονίες λαϊκών και κληρικών, μοναχών, ιερέων, Αρχιερέων και Πατριαρχών, έφθασε το τέλος. Εθνοκαθάρσεις και εκπατρισμός των Ρωμιών από την καθ' ημάς Ανατολή, Βόρεια Θράκη (Ανατολική Ρωμυλία), Πόντο, Μικρά Ασία και

Ανατολική Θράκη, έφθασε το τέλος. Συνθήκη της Λωζάνης και Αναγκαστική Ανταλλαγή των πληθυσμών, έφθασε το τέλος. Η λειτουργία του αντικανονικού και κατευθυνόμενου λεγόμενου «Τουρκορθόδοξου Πατριαρχείου υπό του αφορισθέντος ΠαπαΕυθύμ, έφθασε το τέλος. Η κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου υπό της «επιτηδείου ουδετέρας» Τουρκίας δολία στρατολόγηση και ένταξη στα λεγόμενα «τάγματα εργασίας» των αρρένων Ρωμιών της ελληνορθόδοξου μειονότητας με την μεθοδικώς προσχεδιασμένη στόχευση του αιμορραγικού αποδεκατισμού τους, έφθασε το τέλος. Ως άλλη «νύκτα των Κρυστάλλων» τα «Σεπτεμβριανά του 1955» με συνέπεια τη μαζική φυγή των Ρωμιών, έφθασε το τέλος. Οι απελάσεις των Ρωμιών της Πόλεως «εν μία νυκτί» του 1964, έφθασε το τέλος. Η απαγόρευση της διδασκαλίας της Ελληνικής γλώσσας στα ρωμιόπουλα της Ίμβρου και της Τενέδου και η λειτουργία «Ανοικτών φυλακών για βαρυποινίτες» στην Ίμβρο που οδήγησαν στη «μεγάλη έξοδο» των Ρωμιών της Ίμβρου και της Τενέδου, και στην πληθυσμιακή αλλοίωση των δύο «μαρτυρικών νήσων» με την μετεγκατάσταση εξ Ανατολών εποίκων, έφθασε το τέλος. Η από του έτους 1971 επιβολή παύσεως της λειτουργίας της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης με συνέπεια την εκ μέρους του Οικουμενικού Πατριαρχείου αδυναμία θεολογικής κατάρτισεως των μελλοντικών κληρικών και λαϊκών στελεχών του, έφθασε το τέλος. Η κατά τις τελευταίες δεκαετίες τραγική απομείωση των Ρωμιών στην Κωνσταντινούπολη, Πριγκηπόννησα, Ίμβρο και Τένεδο με την παράλληλη λειψανδρία για την ανάδειξη νέων εγγάμων και αγάμων κληρικών του Οικουμενικού Πατριαρχείου, έφθασε το τέλος. Οι πολιτικές και εκκλησιαστικές διαχρονικές Κασσάνδρες, οι έξω και ενίοτε, δυστυχώς, έσω του «ημετέρου ευσεβούς Γένους» κινούμενες και δραστηριοποιούμενες, ως άλλοι «μετά Χριστόν προφήτες», ασεβώς διατυμπανίζουν ωσάν παιάνα νίκης την ρήση: «έφθασε το τέλος...» και αδειαιλείπτως δέχονται το ηχηρό ράπισμα της θείας Βουλής ως διαψεύσεως του απολυτοποιημένου και σχεδόν θεοποιημένου ορθολογισμού τους, μέσω του ιστάμενου, ανθιστάμενου και «αεί ζώντος» Φαναρίου, ότι «Δεν έφθασε το τέλος... ου τετέλεσται». Άλλοτε πάλι και υπό ωμότερο προσωπείο «ψευδαδέλφου αγάπης» νουθετούν: «Τι περιμένουν; Να φύγουν οι Ρωμιοί και οι Φαναριώτες κληρικοί απ' εκεί. Και εάν δεν φύγουν, θα αναμένουμε να πεθάνουν και οι λιγοστοί Ρωμιοί στην Κωνσταντινούπολη, στα Πριγκηπόννησα, στην Ίμβρο και την Τένεδο, και τότε ας θάψουμε και το Οικουμενικό Πατριαρχείο». Σε όλους αυτούς, αλλοτρίους και ημετέρους, αποστομωτικά και με διαχρονία ισχύος, η οποία εδράζεται αμεταθέτως και αστασιάστως στην Ορθόδοξη πίστη και εν Χριστώ κραταιά ελπίδα, εκπέμπεται το εκ Φαναρίου μήνυμα διά γραφίδος Αληθείας του Χαλκηδόνης Μελίτωνος: «Η Πόλις αυτή, με την συνείδησιν της Μεγάλης Εκκλησίας, ανέκαθεν, άνευ θρήνων, είδε και εβίωσε τον ήρωα της εσπέρας ταύτης και την εις Άδου κάθοδόν Του, ως κάθοδον αλκίμου ελευθερωτού, και την απετύπωσε εις την περίφημον νωπογραφίαν της Μονής της Χώρας, όπου ο Χριστός, ο Άγιος ισχυρός, ο τεχνουργός της Αναστάσεως, θραύει τα δεσμά και ελευθερώνει και συναρπάζει και συνεγείρει με τας δύο χείρας Του τους πρωτοπλάστους, τον Αδάμ και την Εύα, και μετ' αυτών όλα τα δέσμια πνεύματα. Διότι εδώ ουδέποτε επιστεύσαμεν εις την ισχύν του θανάτου, αλλά πάντοτε εις την αλήθειαν της Αναστάσεως».

Αντίσταται το Φανάρι και εν αυτώ ζει η πολιτική ρωμιοσύνη καταρρίπτοντας τα «μυθεύματα των ασόφων πολυπραγμονούντων ρητόρων», οι οποίοι αντί της φιλαδέλφου αγάπης βιώνουν τον «αφιλάδελο και φαρισαϊκό υποκριτικό οίκτο», όπως εκφράζεται με την πικρόχολη ρήση: «Έφθασε το τέλος». Βακτηρία επιστηρίξεως της Ρωμιοσύνης ήταν και παραμένει το Φανάρι και του Φαναρίου οι «ελάχιστοι και συνάμα αμέτρητοι» Ρωμιοί, όπως σχεδόν αποκαλυπτικά διατυπώνεται από τον Π. Παλαιολόγο, ο οποίος θεοπνεύστως γράφει: «Κοιτάζεται ο Πατριάρχης με τους Ρωμιούς, κοιτάζονται και οι Ρωμιοί μεταξύ τους... Αντοχή που την έχει αυτό το Φανάρι!». Μνηϊαν ποιούμενος ο υμνητής της πολιτικής Ρωμιοσύνης Μητροπολίτης Πέργης Ευάγγελος (Γαλάνης) της πάλαι ποτέ μνημειώδους φράσεως του αιιδίμου Μητροπολίτου Γέροντος

Χαλκηδόνας Μελίτωνος, ότι «Το μαρτύριο έχει αξία όταν αντέχει», ανυμνεί την αντίσταση και αντοχή του Φαναρίου μέσα στις πολύπλοκες και πολύστροφες περιπέτειες του Σταυραναστάσιμου βίου του, γράφοντας: «Το «Φανάρι» αντέχει και ξυπνάει έμφλογο, γιατί δέχεται εμφυσήματα καθαρών πνευμάτων. Έχει κάστρα, που δεν είναι εκ χειρών ανθρώπων. Αν ήταν τέτοια, θα είχαν πέσει χιλιάδες φορές. Ούτε και οι φύλακές τους είναι πρόσκαιροι πυλωροί. Είναι ο αθέατος και απρόσιτος και λειψανωμένος δυναμισμός των αγνώστων αντοχών, που μεταδίνει στους φρυκτωρούς όσμηση από την αμάραντη ανθοσύνη του θεσμού, για να αντέχουν. Και γίνεται η κάθε μέρα τους Κυριακή αναστάσιμη.

Μια Κυριακή της Ορθοδοξίας. Ύψος, για πτηνόπτερους και πτηνόρριζους από σπέρματα δοκιμασμένης αντοχής, που μνημονεύουν τον ονειδισμό σα γιορτή».

«Ιερό δίπολο» είναι το φανάρι ομού με την πολιτική Ρωμοσύνη που ζωογονούνται από το «Ου τετέλεσται» του «αεί ζώντος βιώματος του Σταυρού και της Αναστάσεως» της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας. Αντέχει και ανθίσταται το Φανάρι διότι ζωογονείται από την πολιτική Ρωμοσύνη και η πολιτική Ρωμοσύνη αντέχει διότι αντέχει το Φανάρι. Τούτο το ιερό δίπολο είναι ένα μυστήριο ζωής, όπως γράφει ο Φαναριώτης Πολιός Επίσκοπος Πέργης Ευάγγελος επισημαίνοντας: «Υπάρχει ένας κύκλος του μυστηρίου στη ζωή, που περιχωρείται μέσα σε δύο δυνάμεις. Της αντοχής και της ανταπόδοσής της. Η δεύτερη, προϋποθέτει την πρώτη και την καθιστά κτήμα του λαού και της ιστορίας του. Έτσι κερδίζουν οι θεσμοί άφθαρτο στέφος και πρόσβαση στην αιωνιότητα. Έτσι αθανατίζουν την εικόνα τους. Για την Ορθοδοξία και τη Ρωμοσύνη, εικόνα με αντοχή είναι παράδοση ήθους. Είναι τροφοδότηση της ανακαίνισης. Αντέρεισμα του θεσμού. Και κανόνας ζωής. «Αντεχόμεθα της κληρονομίας ημών».

Για τον εκκοσμικευμένο άνθρωπο, που έχει αντικαταστήσει την από Θεού χάρη με τον πεπερασμένο ορθό λόγο και βιώνει το αδιέξοδο της οντολογικής του υποστάσεως, οι επανομείναντες ελάχιστοι Ρωμοί, κληρικοί και λαϊκοί, στην αγήραστη Βασιλεύουσα και στο «αειθαλές Φανάριον» είναι τεκμήριο για να ειπωθεί ότι «έφθασε το τέλος», όπως ενδομύχως «διαλογίζονται λογισμών πονηρίας» οι πολυάριθμοι Ρώσοι ρασοφόροι και ενίοτε κληρικοί και λαϊκοί εκ των εν Ελλάδι ημετέρων, οι οποίοι αμφοτέρωθεν οικτίζουν τον ολιγάριθμο όμιλο του Φαναρίου και της Ρωμοσύνης. Αντηχεί όμως στα «ευήκοα ώτα» των εις Χριστόν πιστευόντων η του αιδίου Οικουμενικού Πατριαρχείου Αθηνάγουρου Α΄ (1948-1972) ρήση ότι «είμεθα και ολίγοι και αμέτρητοι». Σε όσους βλέπουν με τα όμματα του σώματος και έχουν τύφλωση πνευματική στα όμματα της ψυχής ενεργεί αφυπνιστικά η του Χαλκηδόνας Μελίτωνος διδαχή: «Οι τριακόσιοι ίσως να είναι ολίγοι εις τα όμματα του αριθμοκράτου, εις τον λογισμόν του τεχνικού, εις την δίκην των περιστάσεων. Όμως οι ολιγώτεροι των τριακοσίων είναι απειράριθμοι εις τα χείρας του Θεού. Διότι, μη λησμονώμεν ότι δύναται ο Θεός και των λίθων τούτων εγείρει τέκνα τω Αβραάμ».

Το Φανάρι με τους εν αυτώ «Ιερούς Φύλακες» της «Πατρώας Παρακαταθήκης» δεν αποτελούν μία «ιδιότυπη κάστα ευγενών» κεχωρισμένων από τον περιούσιο λαό της πολιτικής Ρωμοσύνης που πλαισιώνει σωστικά την «των Πενήτων Εκκλησίαν», αλλά «συζούν εν Χριστώ» και «συμπάσχουν» με τους ολίγιστους και «παράμουνους» Ρωμοίους, όπως τους αποκαλεί ο μέγας ανατόμος του «μυστηρίου της πολιτικής Ρωμοσύνης» Πέργης Ευάγγελος, επειδή «είναι σαν ένα ζωστικό στον περίγειο χώρο μας, που αγκαλιάζει το σώμα να μην κρυώσει. Σαν ένα περιπόρημα στη μέση της Ρωμοσύνης, μην της ξυλώσει η στολή, ο χιτώνας της και γυμνωθούν τα σωθικά της, κι αρρωστήσει και πεθάνει».

Από την Πόλη έλειψαν οι πολλοί αλλά οι περισσότερες γίνονται αμέτρητοι όντες συζευγμένοι και συζώντες με το Φανάρι. Οι δύο όροι «λαός» και «κλήρος» αποκτούν το οντολογικό τους περιεχόμενο μόνο «εν Φαναρίω», δηλαδή μόνο εν τη «σωστική κιβωτώ» της Μητρός Αγίας

Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας. Ένας παράδοξος και εξέχων οντολογικός δεσμός και «ομφάλιος λώρος ζωής» στον οποίο ιεροπρεπώς «ωσάν εν μυσταγωγία» αναφέρεται ο ουρανοβάμων της Φαναριώτικης και πολιτικής Ρωμοσύνης Επίσκοπος Πέργης Ευάγγελος όχι με την «γραφίδα του έθους και των μνημοσύνων», αλλά με την βιωματική αλήθεια της του μέλλοντος ελπίδος όπου αδιαλείπτως και πεισματικώς γράφεται το ιστόρημα της ζωής του Γένους: «Περπατούμε πάνω σ' ένα αλλόμορφο σχήμα εναγκαλισμού Ρωμοσύνης και θρόνου, θρόνου και Ρωμοσύνης. Και πάνω στο σχήμα αυτό γράφουμε το καινούργιο ιστόρημά μας. Έργο αμφίπλευρο σα μια αμφιπρόσωπη εικόνα. Χωρίς χρονογράφους και νοτάριους. Όπως εκείνο των Φαινοπρόσωπων Φαναριωτών που ακόμα αγνοούνται. Με γλώσσα και νοοτροπία τίμια. Με προσοχή ευλαβική. Και με προσευχή παννύχια του Γένους. Σ' αυτή τη λειτουργική μας κοινοπάθεια, όλοι μέσα στη νοητή μας «χώρα». Με την ίδια εικόνα στο χέρι. Την εικόνα της τιμής. Και καθισμένοι σαν παιδιά στα σκαλιά του θρόνου... Ο «περιεστώς» λαός και το Φανάρι. Μες από τους παλμούς του, την περίσκεψη και τις λειτουργίες του, καταμηκύνει και τη δική του ζωή. Μαζί του καθαίρεται και μαζί του γιορτάζει. Χτυπάει η καρδιά του, όταν το Φανάρι πάλλεται».

Και όντως το «καινούργιο ιστόρημα» της ζωής του ευσεβούς Γένους μας, όπως υποστασιοποιείται και ενσαρκούται μέσω της Σταυραναστασίμου οντολογίας του μαρτυρικής καθαγιασμένου Φαναρίου και της πολυπαθούς πολιτικής Ρωμοσύνης, γράφεται επί της ακρογωνιαίας ρήσεως: «Ου τετέλεσται», που διαψεύδει πολλαπλώς την των «προσωπείων» φερόντων ψευδαδέλφων μυριάκις λεχθείσα φράση: «έφθασε το τέλος...».

Ανατρέπει ο Θεός τα των χοϊκών ανθρώπων βουλεύματα και κατά την τελευταία εικοσιπενταετηρίδα (1991-2016), η οποία αποτελεί την «μυσταγωγική πατριαρχία» του εξ Ίμβρου Βαρθολομαίου του Α', διαψεύδεται καθημερινώς το: «Έφθασε το τέλος...» και επαληθεύεται το: «Ου τετέλεσται».

Οι δεκάδες ιεροί ναοί, ιερές Μονές, τα παρεκκλήσια και τα πολυάριθμα πανέμορφα Αγιάσματα της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Κωνσταντινουπόλεως και των πέριξ αυτής Ιερών Μητροπόλεων (Χαλκηδόνας, Δέρκων), των Πριγκηποννήσων, της Ίμβρου και της Τενέδου επισκευάζονται και ανακαινίζονται εκ βάθρων, ενώ παράλληλα πάμπολλες είναι οι επισκευαστικές ανακαινίσεις των ιστορικών εκπαιδευτικών και λοιπών φιλανθρωπικών ευαγών ιδρυμάτων του Γένους στα οποία προστίθενται νέα, όπως οι ελπιδοφόροι παιδικοί σταθμοί. Ακόμη και οι επί δεκαετίες ερειπωμένοι ιεροί ναοί, από τη μεγάλη καταστροφή και έξοδο του 1922 και μέχρι σήμερα, αγοράζονται για να επισκευασθούν ριζικώς και να επαναλειτουργήσουν. Ο Πατριάρχης του Γένους Βαρθολομαίος ο Α' έχει επιτύχει τον προ δεκαετιών ασύλληπτο, ακόμη και ως όνειρο, «πνευματικό άθλο», να λαμβάνει την σχετική κρατική άδεια για τον καθαγιασμό των υδάτων στον Κεράτιο Κόλπο και σε άλλες παραθαλάσσιες περιοχές των Μητροπόλεων Χαλκηδόνας, Δέρκων, Πριγκηποννήσων, Ίμβρου και Τενέδου, καθώς και τη δημόσια εκτός των ναών περιφορά των επιταφείων. Τελούνται θείες λειτουργίες και λοιπές ιερές ακολουθίες υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου και των φαναριωτών Αρχιερέων του θρόνου στην Ανατολική Θράκη (Αδριανούπολη, Αίνος, Μακρά Γέφυρα) με την καθιέρωση και αλλαχού ετησίων ιερών προσκυνημάτων, όπως στα Μύρα της Λυκίας όπου η Βασιλική του Αγίου Νικολάου, στη Σηλύβρια που είναι η γενέτειρα του Αγίου Νεκταρίου, στην Παναγία Σουμελά, στην παλαιόφατη Ιερά Μονή Παναγίας Φανερωμένης Κυζίκου, στην Προύσα και στις Κυδωνιές (Αϊβαλί). Ανέστη η Μικρά Ασία και η Καππαδοκία με τα μυσταγωγικά ανταμύματα και τις πατριαρχικές θείες λειτουργίες σε πολλούς ιερούς ναούς (Μιστί, Προκόπι, Μενεμένη, Πέργαμος, Έφεσος). Ποιός απ' εκείνους που διατυμπανίζουν ως «δόγμα πίστεως» την χαιρέκακη και ένεκα ολιγοπιστίας και αφιλαδελφείας απέλπιδα φράση: «Έφθασε το τέλος», θα πίστευε ποτέ ότι στα βάθη της Ανατολίας, στην Αττάλεια, η οποία υπάγεται στην εκκλησιαστική δικαιοδοσία της Μητροπόλεως Πισιδίας, θα

ανεγείρετο, όπως συνέβη, νέος ναός της Παναγίας της Πισιδιωτίσσης, όπου τελέσθηκε για πρώτη φορά (2015) και η αρχιερατική θεία λειτουργία των Χριστουγέννων. Μόνο ως «παρεμβολή Θεού» θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ο εγκαινιασμός του ιερού ναού του Αγίου Βουκόλου στην μαρτυρομάνα Σμύρνη, όπου τελείται η Θεία λειτουργία και κατά την εορτή των Θεοφανείων του 2016 έλαβε χώρα, ύστερα από 94 έτη, ο καθαγιασμός των υδάτων στην προκυμαία της μαρτυρικής Σμύρνης. Ως ιστορικό γεγονός πολυσήμαντης πνευματικής αξίας θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου τέλεση της Θείας Λειτουργίας το 2015 και 2016 στο ναό του Αγίου Βουκόλου στη Σμύρνη, καθώς και οι Πατριαρχικές θείες λειτουργίες στους ναούς της Κρήνης και του Τσεσμέ (2016).

Η από του έτους 2013 και μέχρι σήμερα επαναλειτουργία στην Ίμβρο, ύστερα από 50 έτη, Δημοτικού Σχολείου, Γυμνασίου και Λυκείου, καθώς και η χειροτονία νέων κληρικών στη μαρτυρική νήσο, η οποία εγείρεται εκ του τάφου με την επιστροφή δεκάδων Ρωμιών, τι άλλο μπορεί να είναι παρά η επαλήθευση της ρήσης: «Ου τετέλεσται». Η χειροτονία μεμορφωμένων νέων κληρικών στην Πατριαρχική Αυλή, η κατόπιν σχετικής κυβερνητικής εγκρίσεως συγκρότηση της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου και από μη έχοντες την τουρκική υπηκοότητα Μητροπολίτες του Φαναρίου, οι οποίοι διαποιμούνται τις εκτός Τουρκίας εκκλησιαστικές επαρχίες του Οικουμενικού Θρόνου, καθώς και η χορήγηση της τουρκικής υπηκοότητας σε πατριαρχικούς Μητροπολίτες του εξωτερικού ή σε εκείνους που ως ενδημούντες διαβιούν στην Πόλη, αποτελούν όντως «παρεμβολή Θεού» που επαληθεύει το: «Ου τετέλεσται». Η δυνατότητα της προσφοράς διακονίας σε αδελφές Μοναχές εξ Ελλάδος στην Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Παναγίας Μπαλουκλιώτισσας και η εκ του μη όντος συγκρότηση της νέας αδελφότητας της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγίας Τριάδος Χάλκης αποδεικνύουν ότι «δάκτυλος Κυρίου» κατευθύνει τον ρου της ιστορίας και το μέλλον του Φαναρίου του ευσεβούς Γένους των Ρωμιών.

Η βελτίωση των σχέσεων ανάμεσα στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και την τουρκική πολιτεία είναι αισθητή, παρά βέβαια τις εκκρεμότητες που υπάρχουν και τις από ετών αδικίες σε βάρος του Φαναρίου και των Ρωμιών που επιβάλλεται να αρθούν (π.χ. Επαναλειτουργία της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης, επιστροφή δημοθεισών περιουσιών, εκλογή κοινοτικών συμβουλίων κ.ά.) Παράλληλα δε η εσωτερική κοινή γνώμη της Τουρκίας, από τους ανθρώπους της επιστήμης, των Γραμμάτων και των Τεχνών, της Δημοσιογραφίας και της Επιχειρηματικότητας έως και τους απλούς πολίτες, αποβάλλει την πάλαι ποτέ καχυποψία ή και ψυχρότητα έναντι του Οικουμενικού Πατριαρχείου και της Πολιτικής Ρωμιοσύνης, επειδή γνωρίζει την αλήθεια και η αλήθεια πάντα και πάντας ελευθερώνει. Δεν έφθασε λοιπόν το τέλος, «Ου τετέλεσται».

Όλα όσα «θεία επινεύσει» και «θεία προνοία» παραδόξως και ανερμηνεύτως για τους πολλούς συντελούνται, αποδεικνύουν, όπως γράφει ο Χαλκηδόνας Μελίτων, ότι «το Φανάριον είναι η τέχνη του να εξάγη τις εκ των χειρίστων δεδομένων το άριστον δυνατόν», καθώς και ότι είναι «Σταυρός, ουχί όμως αυτοσκοπός, αλλ' έξοδος εις Ανάστασιν. Ο Σταυρός εφ' ου ο εσταυρωμένος θρόνος, είναι ο σταυρός αναστάσεως. Και πλέον τούτου. Είναι σταυρός προσδοκών την τελείαν δικαίωσιν εν τοις εσχάτοις, εν τη όλη αποκαλύψει της Αποκαλύψεως του Θεού».

Τα τελούμενα εντός της Κιβωτού του Φαναρίου, η οποία είναι κιβωτός του Γένους και της πατροπαράδοτου αποκαλυφθείσης πίστεως, είναι ένα «αέναον μυστήριον» και οι «ιεροί μυσταγωγοί και φύλακες» αυτού βιώνουν το «Σταυρικό μαρτύριο» με την αμετάθετη και βεβαία ελπίδα της Αναστάσεως όπου ωσάν «ομολογία πίστεως» καταθέτει ο της Χαλκηδόνας Γέρων Μελίτων: «Από του παλαιού των ημερών και αιεζώου τούτου θυσιαστηρίου, ανακαινίζοντες ως αετού την νεότητα ημών, εις ουδέν λογιζόμενοι τα παθήματα του νυν καιρού εκ των ερήμην ημών υπολογισμών και επιπολαιότητων και εξάψεων, και εν τη επί μάλλον και μάλλον αυξανόμενη συνειδήσει των φορέων αγιωτάτης πίστεως, ατιμήτου πατρώας κληρονομιάς,

μοναδικής παραδόσεως και αξιών αναντικαταστάτων, αντιπαρερχόμενοι δε την ευτέλειαν των λογισμών και των υπολογισμών των άλλων εις την εκτίμησιν των αξιών τούτων, και τέλος υπερβαίνοντες την «σοφίαν» των σοφών και των ισχυρών και της χθαμαλότητας των επιβούλων, και αντιδωρούμενοι τοις πάσι αγάπην και ειρήνην, σταθερώ τω φρονήματι και τω όμματι ατενίζομεν προς την αύριον του Θεού».

Όσοι εκ των αλλότριων – αυτοί ίσως και να δικαιολογούνται ένεκα σκοπιμοτήτων και αγνοίας – και δυστυχώς και εκ των ημετέρων υπερφιάλως κα αμετροεπώς ως εκφραστές του «ελλαδικού εκκλησιαστικού επαρχιωτισμού» εγκλωβίζουν και στραγγαλίζουν το ευσεβές Ρωμαϊκό Γένος μας και τον Οικουμενικό Ελληνισμό ή μάλλον την Οικουμενικότητα της Ρωμισύνης εντός των ασφυκτικών ορίων του νεοελληνικού κρατιδίου που λέγεται Ελλάς και συνακόλουθα μεταβάλλουν τον Οικουμενικό Ελληνισμό σε «Ελλαδισμό», αυτοί οι ίδιοι εκστομίζουν την άσοφη και χειρεκάκως πικρόχολη ρήση: «Έφθασε το τέλος». Αυτοί οι ίδιοι ίσως να προσήλθαν κάποτε και στο Φανάρι «πρόσκαιρα, σαν μάζες προσκυνητών. Αυτοί φεγγοβολούν για μια στιγμή με το κερύ τους την Αυλή και φεύγουν. Κι όταν φεύγουν την αφήνουν να κερώσει. Μα οι «Φαναριώτες» τη ζεσταίνουν. Η ψυχή τους τη ζεσταίνει». Αυτοί και μόνον αυτοί οι «εν σιωπή νεομάρτυρες» του Φαναρίου και της Πολίτικης Ρωμισύνης, «ουδέ κατ' ελάχιστον κινούντες από του ιερού χρέους τους», επαληθεύουν το: «Ου τετέλεσται». Και εξ ονόματος όλων αυτών των «ιερών φυλάκων» ο μαρτυρικός Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, ο «Πρώτος του Γένους και της φυλάτης Ορθοδοξίας» εκπέμπει το αδιαπραγμάτευτο μήνυμα και την ασυμβίβαστη βούληση της αξιοπρεπούς αντοχής και αντιστάσεως, όταν αγέρωχα και με αμετάθετη πίστη κηρύττει και διακηρύττει «τοις πάσι, τοις εγγύς και τοις μακράν, τοις μισούσι και αγαπώσι», ότι: «δεν απεκόψαμεν, ότι δεν εκάμφθημεν, ότι δεν απηλπίσθημεν, ότι δεν εσκέφθημεν ουδέ πόρρωθεν να εγκαταλείψωμεν τας θερμοπύλας μας. Δεν προτιθέμεθα να αφήσωμεν ουδ' κατ' ελάχιστον τας ιδιοτροπίας της ιστορίας να μας αφανίσουν εις το τέλος... Αυτή είναι η επίγειος πατρίς μας, εδώ έχομεν τας ρίζας μας, εδώ είναι η ιστορία μας, εδώ είναι οι τάφοι και τα ιερά οστά των Πατέρων μας, εδώ είναι η καρδιά μας και εδώ θα μείνωμεν...

Είμεθα αδύναμοι, αλλά ταυτοχρόνως και ισχυροί εν τω δικαίω μας και εν τη ισχύϊ την οποίαν μας δαψιλεύει εξ ουρανού ο Θεός της δικαιοσύνης. Είμεθα πτωχοί αλλά και πλούσιοι εις αξιοπρέπειαν, εις πίστιν, εις ευσέβειαν, εις ελπίδα, εις αγάπην, εις υπομονήν, εις εγκαρτέρησιν και θείαν συναντίληψιν. Είμεθα πλήρως παραδεδομένοι εις την αγάπην και την πρόνοιαν του Θεού, ταις πρεσβείαις της Υπεραγίας Θεοτόκου και πάντων των Αγίων». Συνεπώς, « Δεν έφθασε το τέλος...», «Ου τετέλεσται».

Υ.Γ.: Το παρόν επετειακό κείμενο ως «δώρημα ψυχής» αφιερούται πάνυ ευλαβώς, εξ άκρας υϊκής αγάπης και αμεταθέτου τιμής και αφοσιώσεως στον «Ένα και μόνο Πρώτο του Γένους και της Ορθοδοξίας», Παναγιώτατο Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο Α', επί τη συμπληρώσει ευκλεούς και τετιμημένης εικοσιπενταετούς πατριαρχικής οικιακοστροφίας επί της Πρωτοθρόνου Ιεράς Καθέδρας Ανδρέου του Πρωτοκλήτου.